

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

1928

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: *A pesti nyár*

Forrás:

Budapesti Hírlap

3m

(Hely)

1928. 7. 18.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

K²

A pesti nyár

Ha ezekben a forró napokban azt kérdezné tőlünk valaki, nem volna-e kedvünk végighallgatni egy remek hangversenyt valamelyik koncertteremben, kiváló színeszkek pompás előadását ebben, vagy abban a kőszínházban, — mit tagadjuk: magunk sem mondanánk egyebet, mint azt, hogy menjen az úr odább a szíves invitálásával, de sietve, amíg jó dolga van! A szegény pesti polgártól, akit az olvasztókemencéknek téreken, utcákon és körúton terjeszkedő iszonyú hősege sem ment föl az alól, hogy reggeltől-estig a kenyere után loholjon, — csakugyan merénylet volna azt kívánni, hogy estéit is itt benn töltsse a tüzet okádó kővek közt, a latyakká olvadt aszfalt tetején és saját testének fizikai hőségét igyekezzék még fokozni a művészetek szent tüzén. Ennek a szegény pesti polgárnak ezen kívül, túlnyomó többségében, rossz is a lakása, levegőtlen, szűk utcában fekszik, ha ugyan nem az udvaron, — ott is elég közel minden életnek örök forrásához, a naphoz és ha szereneséje van, mindjárt a napos oldalon. Padlója, plafonja, bútorai oly tökéletes energia-akkumulátorra alakulnak át, hogy ami meleget a nap folyamán magukba szedtek, azt nem mulasztják el estétől hajnalig hiánytalanul kilehelni.

Ettől a pesti polgártól, valóban, kegyetlenség volna elvenni estéit, melyeket eltölthet a főváros tüneményes környezetében, vagy a ligetben, vagy a Duna part-

ján, vagy bármely más helyen, amit a földnek ez a bájos darabja oly pazar bősséggel kínál. Ahol van még valami súlya, mozgása és illata a levegőnek, ahol fa van, víz van és ahol a csillagos eget nem takarja el egy pokoli nagyvárosi napnak minden pora, füstje, szeme.

Oktondiság és nagyképűség volna tehát megértetlenül állani szemközt a nyári Budapest aléltóságával, legfeljebb odáig lehet elmenni, hogy ezt a tökéletes és mozdulatlan ájulást kissé túlzottnak, hipochondrikusnak és a főváros nagyvilági forgalma érdekében károsnak és célját tévesztettnek tartjuk. Mert az bizonyos, hogy a nyári hőségnek *generális* áldozata Budapest és a mentők statisztikája erősen téved, amikor 8—10 hűdésről és napszúrásról számol be, mert maga a főváros az, mely a nyári hűdés permanens állapotában van. Végre is, Bécs, az osztrák főváros felett sem sűt más nap, mint mi felettünk, nem valószínű, hogy akár Párizsban, Velencében, Salzburgban, Rómában, Münchenben bundában járnának az emberek és a házak ereszeről jégesapok lógnának alá, mégis, mint nap-nap után irigykedve olvassuk, mindazokban a városokban, üdülőhelyeken, melyek igényt tartanak arra, hogy éppen a nagy nyári népvándorlás kirajzása el ne kerüljék, egyik ünnepséget a másik után rendezik, közöttük nem egy olyant, melyeknek értékes művészi kiesengése a legmesszebbre elhallatszik. A Festspielék, Schubert-, Wagner-, Mozart-ünnepségek, pompázatos népünnepek, szabadszínpadai előadások fénye messze világít és ha a bécsi kis-

polgárt nem is vonják el attól, hogy ezenközben a Praterben kriglizzen, de például éppen a Schubert-ünnepek csak *dalosban* negyedmillió idegennél többet szállítanak Bécsbe. Bárhogy esik a hőség a magasból, az idegenforgalomnak ezek az elosztó helyei és útvonulási területei éppen ezeket a napokat, heteket és hónapokat nem hagyják kihasználatlanul és művészi kultúrában és szórakozásban a javát adják annak, amit egyáltalában adhatnak.

Mi egy napra tettünk föl mindent: Szent István napjára — és ezt se régen. Szent István ünnepi kultusza biztató nagy ígéret és ha fantáziával, stilussal, lendülettel és áldozatkészséggel csinálják, szerenesés megfogása annak, hogyan lehet a művészi és idegenforgalmi propagandát egyesíteni a politikai propagandával. Azt gondolnánk azonban, egyetlen nap egy egész nyár programjaként nem elég, különösen, amikor művészetben, ra-

gyogó népi sajtóságokban és alkalmat kínálót centennáriumokban mi sem vagyunk szegényebbek, mint sokan, nálunknál nagyralátóbb mások. Szent István király napja nem teljes pótlása annak, hogy egyetlen színház nem játszik, amikor Bécsben 12, Párizsban 28 van nyitva, — talán már régi meg kellett volna teremteni azokat a nyári helyiségeket, amelyek legkiválóbb művészeinknek méltó keretet kínálnának a szereplésre. A hegyek környező koszorúja, középen a nagy folyóval, van bizonyára szintén olyan díszlet, ami hatalmas és csábító ünnepségek számára volna méltó.

Nem vagyunk nagy igényűek. Az egész világot nem akarjuk egyszerre ide csábítani, — az idegenforgalomnak nyugat-európai, vagy olasz értelemben vett tömegei a legnagyobb zavarba hoznának bennünket, mert elhelyezni sem tudnánk. De kétségtelen, hogy e téren már bizonyos lendületben vagyunk és ennek a kárát, ennek a cserben hagyását jelenti a pesti nyár, rekkenő, tehetetlen és mozdulatlan ájultságában.

8991